

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 października 2024 r.

Pozycja 221

POSTANOWIENIE

z dnia 8 maja 2024 r.

Sygn. akt Ts 207/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski – przewodniczący

Bartłomiej Sochański – sprawozdawca

Bogdan Święczkowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 19 stycznia 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej J.D.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 lipca 2021 r. (data nadania) J.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił o zbadanie zgodności art. 6 i art. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270; dalej: ustawa emerytalna) „w zakresie, w jakim nie przewidują możliwości uznania za okres składkowy albo nieskładkowy czasu, w którym osoba pobierająca emeryturę otrzymywała wynagrodzenie za sprawowanie opieki nad całkowicie ubezwłasnowolnionym lub taką osobą się opiekowała bez wynagrodzenia”, z art. 2, art. 24 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarżący zarzucił, że zakwestionowane w skardze przepisy naruszają zasady: „równego traktowania obywateli” (art. 32 Konstytucji), „sprawiedliwości społecznej” (art. 2 Konstytucji) i „ochrony pracy” (art. 24 Konstytucji), ponieważ nie uznają za okres składkowy lub nieskładkowy czasu, w którym osoba pobierająca emeryturę otrzymywała wynagrodzenie za sprawowanie opieki nad całkowicie ubezwłasnowolnionym lub opiekowała się taką osobą bez wynagrodzenia.

Postanowieniem z 19 stycznia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 25 stycznia 2023 r.) Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdziwszy, że nie spełnia ona podstawowego warunku wynikającego z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK (wskazanie naruszonych konsty-

tuczynnych wolności lub praw). Trybunał stwierdził, że przywołane w skardze – jako jej podstawy – postanowienia Konstytucji nie są dla skarżącego źródłem przysługujących mu wolności lub praw.

W zażaleniu złożonym 1 lutego 2023 r. (data nadania) skarżący oświadczył, że „nie zgadza się ze stanowiskiem Trybunału, jakoby nie wskazał jakie jego konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone”. Według skarżącego skarga powinna zostać rozpoznana merytorycznie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w złożonym środku odwoławczym skarżący nie przedstawił żadnych argumentów uzasadniających zarzut nieprawidłowości odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Żądanie przekazania skargi do rozpoznania merytorycznego opiera się jedynie na subiektywnym przekonaniu skarżącego i stwierdzeniu, że w sprawie, w związku z którą złożył skargę w Trybunale, doszło do naruszenia jego wolności i praw.

W związku z tym, że zażalenie nie odnosi się do podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze, nie może zostać uwzględnione (zob. postanowienia TK z 25 września 2013 r., sygn. Ts 264/12, OTK ZU nr 5/B/2013, poz. 519 oraz 16 marca 2022 r., sygn. Ts 113/21, OTK ZU B/2022, poz. 108).

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.